

shakespeareiene, chiar dacă la sfârșitul acestora nu scrie nicăieri „va urma“. Sper să urmeze cât mai multe.

Teatrul „Odeon“, Sala Studio – **Contra democrației de Esteve Soler**. Traducerea: Luminița Răuț. Regia: Alexandru Dabija. Decorul: Helmuth Stürmer. Costumele: Corina Grămoșteanu. Cu: 1. Mugur Arvunescu (*Soțul*), Oana Ștefănescu (*Soția*), Coca Zibilianu (*Copilul*), Dan Năstase (*Omul cu mopul*). 2. Silvian Vâlcu (*Primul bărbat*), Mihai Smarandache (*Al doilea bărbat*). 3. Oana Ștefănescu (*Farah*), Mugur Arvunescu (*José*). 4. Richard Bovnoczki (*X*), Silvian Vâlcu (*Y*), Alina Berzunțeanu (*Z*). 5. Mugur Arvunescu (*Bărbatul*), Oana Ștefănescu (*Vecina*), Mihai Smarandache (*Vecinul*). 6. Alina Berzunțeanu (*Mama*), Mihai Smarandache (*Tatăl*), Silvian Vâlcu (*Fiul*). Data reprezentației: 18 februarie 2014.

Nicolae HAVRILIUC

Teatrul ca o terapie de șoc

Când realitatea în mers depășește minimum de faceri ce-i îngăduie să fie percepută drept realitate (este momentul când se rupe bariera de ordine și echilibru), se produce o revărsare a ei în altceva: în ficțiune. Altfel spus, posibilitățile realului fiind „exfoliate“, se trece la exersarea trăirii prin abateri de comportament, atât în plan personal, cât și-n plan social. Pentru a înțelege și a ține sub control acest altceva social, devenit ficțiune, inteligența umană intervine (condiția este să intervină la timp) și lansează (prin intermediul satirei, caricaturii, sarcasmului până la grotesc și imitarea nefardată a faptelor) câteva terapii de șoc, spre a tempera excesul de fictiv al realității sau încercând readucerea ei în limitele respirabilului. Catalanul Esteve Soler, mâhnit de ceea ce face și își face omul (conștient și inconștient), așezat ca într-un centru de lume ce pare s-o ia la vale, scrie *Trilogia* de utilitate imediată (***Contra progresului, Contra iubirii, Contra democrației***), remarcată, în fapt, drept trei substanțiale exerciții de dialog, în aparență disparate între ele, fiecare în câte șapte „pânze“, vizând psihologia și societatea insului XXI.

Scenele românești, în libertatea lor de creație, prin regizorii noștri supli în gândire și iscușiți întemeietori de forme scenice în mișcare, inconfundabile repere pentru imaginarul teatral al lumii (de care, har Domnului, nu ducem lipsă!), se arată atrase de textele tânărului catalan. Anul 2013 a fost începutul... În ianuarie, Alexandru Dabija aranjează scenic la Teatrul Național „Radu Stanca“ (Secția Germană) din Sibiu *Contra democrației*, urmat de Bobi Pricop, în spațiul „Laboratorului de noapte“ al Teatrului „Bulandra“, cu experimentul *Contra progresului* (mai 2013), pentru ca, apoi, Radu-Alexandru Nica să încheie trilogia și să monteze la Teatrul Național din Târgu Mureș *Contra iubirii* (iunie 2013).

Iată că Alexandru Dabija reia proiectul ***Contra democrației***, după versiunea sibiană, și-l transpune într-o nouă imagine scenică, la „Odeon“ (ianuarie 2014), cu unele schimbări: scenografia fiind încredințată lui Helmut Stürmer – scena este adusă în centru, înconjurată pe trei laturi de public –, costumele (șocante prin împerecherea lividului cu roșu) îi aparțin Corinei Grămoșteanu, iar efectele video, întregitoare elemente ale imaginarului (materia decorului se dizolvă și se recompune ca o